

A romantic scene from the movie 'Elizabeth: The Queen's Story' featuring Elizabeth I and a man in a grand hall. Elizabeth I is shown from the chest up, wearing a white dress with a low back and a pearl necklace. She is looking up at the man with a soft expression. The man is wearing a white shirt and a dark vest, and is holding her. The background shows a grand hall with columns and a chandelier.

Elizabeth
Michelsová
**ZALÚBENÝ
LORD**

Elizabeth Michelsová
ZALŮBENÝ LORD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Elizabeth Michels: Desperately Seeking Suzanna,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2014,
preložil Otakar Kořínek.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Elizabeth Michels

All rights reserved

Translation © Otakar Kořínek 2015

Cover Design © Peter Brunovský 2015

Cover Photo © Franco Accornero

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1866-1

Sylvii – ktorá pletie,
ale nie zlomyseľne.
Si tá najlepšia svokra na svete!
A páčia sa mi tvoje kytice!

1

Torrent Hall, severný Brighton

15. marec 1816

„A ty máš byť kto?“ spýtal sa Holden, upravujúc si zvieraciu kožušinu prehodenú cez plecia, aby sa mohol usadiť pohodlnejšie.

„Samozrejme, Helena Trójska,“ vyhlásila jeho sesternica April a uhládzala si záhyby sukien okolo nôh. „Zbožňujem večere v kostýmoch, ty nie?“ Keď sa vystrela, pohľad jej zväžnel a prižmúrila oči. „A ty si vlastne kto?“

„Attila Hunský, hoci práve teraz to rozhodnutie ľutujem.“

Iba rodina Rutledgeovcov mohla napláňovať na oslavu jeho návratu domov niečo také – historickú večeru v kostýmoch. Napokon myknutím pliec odhodil kožušinu nabok. Mal tú mizernú huňu na sebe počas celej večere, takže sa jej môže bez výčitiek zbaviť. „Zrejme by bolo veľmi výstredné obliecť sa normálne a konverzovať o sychravom anglickom počasí.“

„To rozhodne.“ April sa s predstieraným zdesením odtiahla a vrazila do jednej zo svojich sestier na pohovke. Zarinčali čajové šálky a rozľahlo sa pišťanie.

Holdena rozosmial pohľad na tetu Penelopu a strýka Josepha, ktorí sedeli a trkotali v rohu salóna, zdanlivo nevnímajúc dievčenské hlasy okolo seba.

Tešil sa, že je opäť tu. Mal rád známe miesta a zvuky Torrent Hallu, dokonca aj keď sa občas musel navliecť do smiešnych kostýmov. Ochotne tú cenu zaplatil, lebo ho zbližovala s domovom a s jeho jedinou rodinou. Uškrnul sa a odchlipol si z pohára.

Steny salóna lemovali kopy kníh, navršené do takej výšky,

že izba pôsobila ako obložená kúskami kože. Na bočných stolíkoch ležalo toľko výšiviek, výkresov a písacích potrieb, že takmer nebolo vidieť vyleštené drevo.

Keď April dramatickým gestom ukázala na podnos s čajom, salón zaburácal smiechom. Stávalo sa to často. Bola by presvedčivou napodobeninou Heleny Trójskej, keby jej z ramena nezletel jeden z náramkov a netrafil strýka Josepha do hlavy.

„Prepáč, ocko!“ April prebehla po hrubom koberci, aby zachránila spadnutý náramok, okolo nôh jej zavírali svetloružové šaty.

„Nič sa nestalo, srdiečko.“ Joseph si počúchal plešivejúcu hlavu a napravil si cisársky veniec z listov, lebo mu sklzol nabok.

Holden sa pozornejšie zadíval na April – pri pohľade na jej kostým nevedel potlačiť smiech. Pod zámienkou stelesnenia historickej osobnosti si dala na seba všetky rodinné klenoty. Ramená mala ovešané šperkami. Diamanty vedľa zafírov, na nich šnúry perál, všetky šperky sa striebристо ligotali a siahali jej až po plecia. Nečudo, že pri každom pohybe rúk sa jej zošmykli z ramien.

Ktorého džentlmena si túto sezónu okrátila okolo prsta? Dosiaľ ju však väčšmi zaujímali plesové róby ako páni, s ktorými krúžila po parkete. No to sa čoskoro zmení. Je priveľmi krásna. Vďaka rutledgeovským tmavým vlasom a exotickým očiam nezostane dlho slobodná. Keď budú v Londýne, musí na ňu dávať pozor – vlastne na všetky svoje sesternice. Niežeby mu spoločnosť jeho pôvabných sesterníc prekážala. Napokon, Holdena Ellisa, vikomta Steelingsa, odjakživa obklopovala krása. Krásne dámy, krásne šaty, krásne zariadený dom v meste. Bol tým známy.

Po jeho boku sa vždy vyskytovala nejaká dáma a ich mená sa istý čas spájali. No zakaždým len nakrátko. Zo zamyslenia ho vytrhol štekot šteniatka – hrala sa s ním na dlážke

najmladšia Jan, tmavé prstence vlasov sa jej vo svite plameňa z kozuba ligotali. Aspoň s jej uvedením do spoločnosti si ešte pár rokov nebude musieť robiť starosti. Veď s tromi rutledgeovskými slečnami bude mať v Londýne plné ruky práce.

„May, nesprávaš sa ako tvoja postava. Jana z Arku by nikdy nič také nepovedala.“ June si potisla okuliare vyššie na nos a zabodla pohľad do sestry.

„Iba som ešte požiadala o čaj. Mala si niekedy na sebe brnenie? Je to príšerne ťažké. Už mi z tej námahy vyschlo v hrdle.“ May si posunula náprsný pancier a zaborila sa hlbšie do kresla.

June pokrčila plecami a vrhla pohľad na sestrino brnenie. „Jednoducho si neviem predstaviť Janu z Arku, ako popíja čaj. A mala by si hovoriť aspoň s francúzskym prízvukom, keď už nehovoríš ozajstnou francúzštinou.“

„Ani ty sa, June, nesprávaš ako tvoja postava,“ odsekla May. Konečne zhodila brnenie na dlážku a siahla po kanvici s čajom. „Nestačí, že máš na sebe posteľnú plachtu, musíš povedať aj niečo hlbokomyseľné a duchaplné.“

„Som Sokrates!“ bránila sa June. „Podľa mňa bol zanovitý.“

„Áno, a svoje názory vyjadroval v latinčine,“ uškrnula sa tmavovlasá May.

„To je mŕtvy jazyk.“

„No práve.“ May sa usmiala, odvrátila hlavu od sestry.

Holdenovu pozornosť upútala April, keď sa spýtala: „Mama, na ples je už všetko pripravené?“

Tetu Penelopu potešil dcérin záujem, oči sa jej rozžiarili. „Ak sa dobrovoľne hlásiš, ešte stále zostáva dosť práce.“

„Nie,“ odvetila April rýchlo a usmiala sa na mamu. „Pýtam sa len preto, lebo chcem začať s výberom plesovej róby. Chcem, aby ladila s výzdobou, ale aby zároveň vynikala.“

Holden počul, ako May zamrmlala do šálky s čajom: „Nie je to jedno? Aj tak bude rovnaká ako všetky tvoje róby – ružová.“

Teta Penelopa sa zamračila a obrátila sa späť k April. „Budeš rozkošná, srdiečko. No nezabudni na masku.“ Rozžiarila sa a tleskla rukami. „Mne ju už Sara pripravuje.“

„Takže tento rok to bude maškarný ples?“ spýtal sa Holden. Nevedel o zmene plánov, lebo len v to ráno prišiel do Torrent Hallu.

„Áno, vari som ti to zabudla povedať? Dúfam, že máš so sebou dajakú masku. Ak nie, niečo ti nájdeme.“

„Náhodou som si priniesol.“ Už dávno zistil, že pokiaľ ide o garderóbu, musí byť počas pobytu u Rutledgeovcov pripravený na všetky možnosti.

„Vynikajúce!“ teta Penelopa až poskočila. Od jej kostýmu Kleopatry sa odrazilo svetlo lampy, v salóne sa zeleno zaiskrilo. Keď sa upokojila, zahľadela sa na Holdena, ktorý nervózne čakal, čo príde. „Marí sa mi, že som ti zabudla čosi povedať...“

Také čosi sa stávalo tete bežne. Bola to bystrá dáma, no jej myseľ sa často uberala dvoma smermi súčasne. Jedným smerom sa nachádzali ligotavé plesové masky a druhým jej názory na Holdenov spôsob života. Neprekážalo mu to. Tešilo ho, že na ňom niekomu záleží. Vyčkávavo na ňu hľadel. O čo pôjde tentoraz? Nepáčia sa jej jeho plavé dlhé vlasy? Tá dĺžka nie je podľa poslednej módy? Mal by sa poriadne stravovať a menej piť?

„Včera, keď si bol vonku, zastavila sa tu na čaj lady Rightworthová.“

„Rightworthová,“ zopakoval, spomenul si na to meno. „To je tá s tým nosom ako skoba?“

„Nie! Je celkom príťažlivá, no to je jedno.“ Teta Penelopa hodila rukou nad jeho poznámkou. „Pýtala sa na teba. Chcela vedieť, či pôjdeš tento rok do Londýna na plesy, keďže si zase na vidieku. Uistila som ju, že pôjdeš.“

„Prečo ju zaujímajú moje plány? Ani presne neviem, o kom hovoríme.“

„Očividne sa o teba zaujíma kvôli svojej dcére. Tento rok ju uvedú do spoločnosti. Tuším sa volá Evangeline.“

May vzdychla. „To je od nej vrcholne nespravodlivé. Mala by venovať pozornosť Sue, už je z nej takmer stará dievka. Keď uvedú do spoločnosti Evangeline, Sue nebude mať šancu.“

April nadradeným tónom staršej a múdrejšej upozornila sestru: „May, nemôžeš nútiť pánov, aby tancovali s takou čakankou, ako je Sue. Niektorým ženám starodievstvo vyhovuje. Lady Rightworthovej sa nepodarí urobiť zo svojej staršej dcéry oslnivú krásavicu o nič viac, ako sa mne nepodarí upiecť koláč bez múky.“

„A kedy si naposledy zašla do kuchyne a skúšala si upiecť koláč? Tvoje slová iba dokazujú moje tvrdenie, aby si vedela.“ May si zamračene prekrížila ruky.

Teta Penelopa ich prerušila, kým sa stihli do seba pustiť – robievala to tak často, že to nikoho nerozhádzalo. „Dievčatá, nepatrí sa, aby sme sa miešali do rodinných záležitostí Greenovcov. Lady Rightworthová sa môže starať o svoju rodinu, ako uzná za vhodné. Spomenula som to len preto, aby Holden vedel, že sme sa o ňom včera pri čaji rozprávali.“

Holden sa predklonil, aby upútal tetinu pozornosť. „Prečo by sa mala o mňa zaujímať? Nikdy som sa ani s jednou z jej dcér nestretol.“

„Holden, už si vo veku...“

„Mám dvadsaťdeväť. Ale aj keď budem mať tridsať, štyridsať či päťdesiat, plánujem ich prežiť bez okov na nohe, ďakujem.“

Strýko Joseph si prehodil tuniku cez operadlo stoličky a zapojil sa do rozhovoru. „Holden, nebráň sa tomu. Teta ti chce iba pomôcť. Mohla by to byť dobrá príležitosť obzrieť si dostupné dámy.“

„Strýko, dámy si obzerám pri každej príležitosti. Väčšmi sa však zaujímam o mladé vdovy, ktoré netúžia po vydaji.“

Teta Penelopa zalapala po dychu a prebodla ho nesúhlas-

ným pohľadom. „Holden! Nehovor o takých veciach pred rodinou!“

„Ospravedlňujem sa, teta. No v tejto chvíli ani neviem, ako dlho sa v Anglicku zdržím. Táto cesta bola dosť nečakaná.“

„O čom nemá hovoriť pred rodinou?“ zapišťala Jan zo svojho miesta pred kozubom. „Čo Holden povedal? Niečo vtipné? Ušlo mi niečo?“

Holden si uvedomil, že musí zmeniť tému. Treba odvieť pozornosť od jeho vyhliadok na manželstvo. Zahľadel sa na svoju najmladšiu sesternicu, ktorá sedela skrčená na dlážke v kostýme Leonarda da Vinci a hrala sa s novým psíkom. „Da Vinci zo zábavy zabíjal šteniatka.“

„Nezabíjal!“ Jan si pritiahla šteniatko, aby ho ochránila.

„Máš pravdu. Vyberal si iba tie hnedé s bielymi labkami.“ Holden sa rozosmial, opisujúc kľbko kožušiny, ktoré Jan držala v náručí.

„Holden,“ zamrmľal jeho strýko, keď sa rozhovor zvrtol na Janino najnovšie šteniatko.

Holden sa k nemu obrátil.

„Chápem tvoje výhrady voči manželstvu. Všetci sme zažili túžbu mladých mužov po slobode, ale čo osamelosť starých mužov? Pozri, čo všetko mám.“ Usmial sa na svoju rodinu roztrúsenú v celom salóne. „Chcem, aby si aj ty bol taký šťastný. Prosím ťa, iba o tom pouvažuj.“

Holden so zovretými perami prikývol a opäť sústredil pozornosť na Jan a jej šteniatko. O manželstve nemusí dlho uvažovať. Už o ňom uvažoval – nikdy sa neožení! Nemôže.

Sue preletela pohľadom záhradu. Nevybadá nejaký pohyb? Všade bol pokoj, len v korunách stromov za kamenným múrom šelestil vánok. Nič im nehrozí.

Vzpriamila sa a potlačila okno. Zaškrípalo. Zľakla sa, hoci huf mačiek v tmavej chodbe za jej chrbtom robil oveľa väčší rámus než škrípanie okna. Volala ich tak práve preto, ako sa

správali – stále sa parádili, pyšne si vykračovali a dožadovali sa pozornosti. Životom plávali na vlnách úsmevov a ostýchavých odpovedí. Jej sestra a dvojčatá sesternice. Sue prevrátila oči, rýchlym pohybom zabuchla okno.

Zvrtla sa a cez otvory v tmavej maske vrhla na sesternice nevraživý pohľad. „Psst... ak sa vy dve neprestanete hádať, všetky nás chytia. Victoria, naozaj záleží na tom, prečo ti stúpila na nohu?“

„Mojej nohe na tom záleží,“ odvrkla Victoria. Posunula si svetlozelenú masku vyššie na líčne kosti, oprášila si plesovú róbu a dramaticky sa odtiahla od sestry.

„Panebože! Isabelle ti predsa nechcela ublížiť.“ Sue predĺžila krok, aby dobehla sestru, a ťahala Isabelle za sebou. Cez plece zasyčala na Victoriu: „Je tma a liezla cez okno.“

„Urobila to naschvál,“ vyhlásila Victoria so zdvihnutou bradou. Oblečením pripomínala exotického páva, perá vpletené do vlasov sa jej pobúrene trepotali.

„Neurobila,“ pokrčila nosom Isabelle stojaca pri Sue, žltá maska na tvári sa jej posunula.

Boli už v polovici chodby. Čím väčšími sa vzdalovali od okna, tým bola Sue pokojnejšia – aspoň niečo. Bol to hlúpy nápad. Ona má už svoje roky, ale jej sestru a sesternice ešte ani nepredstavili na dvore, ani neuviedli do spoločnosti. O týždeň odídu do Londýna, no ak ich prichytia na maškarnom plese, Sue presne vedela, kto si to odskáče.

Keď za ňou dievčatá prišli kvôli návšteve dnešného plesu, odmietla. Vedela však, že keď sú v tom zapletené Evangeline a Victoria, pôjdu tak či tak. Vždy ich iba ona mala priviesť k rozumu. Rozumná, jednoduchá Sue Greenová. Znova prevrátila oči. Nečudo, že po štyroch neúspešných sezónach si ešte stále hľadá manžela. Kto by sa chcel oženiť s takou ženou ako ona?

Úkosom pozrela na Isabelle. Plavé prstence vlasov jej pri každom kroku v dokonalých vlnách poskočili na lícach.

V priebehu mesiaca sa zasnúbi. A, samozrejme, ani Evangeline si nemusí robiť starosti. Vychýrené krásavice zvyčajne nemajú problém, aby zaujali mužskú pozornosť.

Evangeline cestou po šerej chodbe mávla rukou, naznačila, aby zastali. Sue vrazila do sestry a nosom sa jej zaborila do chrbta tmavomodrej róby.

Prešla si prstami po maske, kontrolujúc, či jej neskĺzla, pričom žmúrila do šera, aby zistila, čo ich zastavilo. „Čo je? Počula si niečo? Nieкто prichádza?“

„Júúúj!“ zapišťala Evangeline a obrátila sa k nim. „Počujem hudbu z plesovej sály!“

Sue ju nahnevane štuchla do pleca, lebo na okamih jej zamrelo srdce. „Pravdaže počuješ hudbu z plesovej sály! Zakrádame sa predsa na ples!“

Medzitým sa k nim pridala aj Victoria a nazerala im cez plecia, aby zistila, prečo stoja. „Musím nájsť nejaké zrkadlo a upraviť sa. Nemôžem sa tam ukázať s lístím na šatách.“

Isabelle stojaca vedľa Sue podráždene zamrmala: „Už som ti povedala prepáč. Zdalo sa mi, že vidím prichádzať sluhu.“

„Nechápem, ako by si si zachránila kožu tým, že si ma strčila do kríkov, aj keby sa v záhrade motal nejaký sluha,“ odvrkla Victoria.

„Prisahám, videla som, že sa to hýbe.“ Isabelle pod maskou vyvalila oči, pokrútila hlavou.

„Isabelle, to bola socha, kópia Dávida. Myslíš, že chcel do nás hodiť kameň a vyhnať nás zo záhrady?“ vybuchla Sue.

Už toho mala dosť. Prečo sa, preboha, dala zatiahnuť do tohto plesového bláznovstva? Mohla zostať v dome sesterníc, maľovať, spať – čokoľvek, len nie počúvať nepretržité haštere-nie. „Prestaňte sa hádať! Victoria, niekde si upraviš šaty. Isabelle, prestaň poskakovať pri každom zavýzganí dlážky. Evie, ak ešte raz zapištíš, tak ťa zahluším. Sme dámy a musíme splynúť s davom, inak nás vykopnú.“

„Sue, upokoj sa,“ prehodila Evangeline s úsmevom. „Má-

me masky. Pravdaže splynieme s davom. Prečo by sme nemali? Podme!“

Evangeline ich viedla po chodbe, po dvoch neúspešných pokusoch našla odomknuté dvere a vkĺzla dnu. So smiechom sa rozohliadla a otvorila dvere dokorán, aby vošli aj Sue a sesternice. Zdalo sa, že sa ocitli v akejsi privátnej komnate. Lampy tlmene poblikávali, no Victoria rýchlo pridala jas a zamrmmlala: „Predpokladám, že majiteľka tejto komnaty má rada ružové ruže, lebo v opačnom prípade by musela zdesene ujsť.“

Svetloružová. Všetko na dohľad bolo zaplavené svetloružovou a potiahnuté látkou rovnakej farby. Sue prekvapene zažmurkala. Ružové závesy, ružové stoličky, dokonca aj koberec na dlážke zdobili ruže. „Táto komnata určite patrí April Rutledgeovej. Nikto iný by nezniesol takú záplavu ružovej.“

„Poznáš ju?“ spýtala sa Isabelle.

„Iba z videnia. Vždy je oblečená v ružovom,“ odvetila Sue. „Je to jej oblúbená farba. Tuším si ju privlastnila.“

Isabelle podišla k malému stolíku so svetloružovým dlhým obrusom. „Pozrite! Sú tu dokonca nachystané dve fľaše šampanského.“

Victoria sa pridala k sestre a zvedavo zdvihla jednu fľašu. „Aké pozorné! Naša šlachetná hostiteľka nám pripravila šampanské, kým sa upravíme.“

„Asi by sme nemali...“ Suine slová prerušilo vystrelenie zátky a trojité zapíšťanie. Kam dala rozum, keď súhlasila, že sem dnes večer pôjde? Jasné, že ich chytia. Ak ich neprezradí šampanské, tak určite to radostné jačanie. Ako ich má zastaviť? Jej príbuzné sú ako neovládateľný prival. Zrútila sa do ružového kresla a v tmavoružovej róbe a tenkej peleríne sa cítila ako stuchnutý zvyšok z pekárne.

„Bože, ja ale vyzerám!“ zvolala Evangeline, hľadiac do pozláteného zrkadla v kúte. Uštipla sa do ružových líc, prstom si napravila bledomodrú masku.

Sue odrfkla. „Keby som sa uštipla do líc, iba by mi to zvý-

raznilo pehy.“ Naklonila hlavu a dívala sa, ako sa jej mladšia sestra krášli. Občas nemohla uveriť, že sú sestry.

Victoria si prihladila zvlnené kučery a priložila si na perý prst. Potom vyhlásila, že je pripravená, a siahla po fľaši so šampanským, ktorú držala Isabelle. Tá ju sestre podala, a predtým, ako si vyrovnala sukne, počastovala Sue súcitným, no zároveň odhodlaným pohľadom. Božemôj! „Posledný raz, keď si mala v očiach takýto výraz, skončila som ostrihaná ako ovca a trvalo vyše roka, kým mi vlasy dorástli.“

Isabelle nesúhlasne zamumlala, nespúšťala z nej oči. Myslela to dobre. Sue však na jej nápady zakaždým doplatila.

Odvrátila pohľad a zaborila sa hlbšie do kresla. Ak sa nebudie na Isabelle dívať, možno si ju prestane všímať. Aspoň v to dúfala.

„Sue!“ V ušiach jej zaznelo Isabellino rozhodné vyhlásenie vojny a v ruke sa jej ocitla fľaša šampanského.

„Prosím, Isabelle?“ Z hlasu jej ako horúci vosk kvapkala nevinnosť.

„Daj si trocha šampanského. Urobí ti dobre.“

Sue vzdychla. „Ak nás majú chytiť za nedovolené vniknutie, môžeme si predtým, ako nás odvedú v reťaziach, aspoň vychutnať šampanské.“ S tými slovami si dala veľký dúšok a bublinky jej príjemne skĺzli dolu hrdlom. Vďaka šampanskému napätie trocha ustúpilo a vystriedal ho hrejivý pocit blaženosti.

„Mám masku rovno?“ spýtala sa Evangeline.

„Áno. Vyzeráš skvele,“ odvetila Sue, no ani na ňu nepozrela. „Všetky vyzeráte nádherne. Ideme už?“

„Sue, a čo tvoj výzor?“ zapriadla Isabelle tak ľúbepne, ako by to jej energická sestra nikdy nedokázala.

„Čo je s mojím výzorom?“ Sue zdvihla nohy zo zeme a vystrela ich, aby si poriadne obzrela celú róbu. Vyzerala dobre. Vždy vyzerala dobre. Dobre neznamenalozle. Dobre, tak to stačí.

„No... vyzeráš trochu... Evangeline, požičiaš mi tú brošňu, ktorú si odložila?“

„Pravdaže. K mojim šatám sa aj tak nehodí.“ Zalovila v kabelke a podala brošňu Isabelle.

Isabelle naznačila Sue, aby vstala. Očividne sa nevzdala svojho plánu zmeniť ju na exotickú krásavicu. Sue pochopila, že neunikne, odložila pohár a vstala – a v tej chvíli ju Isabelle chytila rovno za prsia.

„Čo to, preboha, robíš?“ Sue sa až zľakla.

„Daj si ešte dúšok a dôveruj mi,“ zavelila Isabelle. Zriasila jej látku medzi prsami a zopla ju brošňou.

Sue v živote nevystavila na obdiv toľko obnaženej pokožky. Vyvalila oči, no kým stihla prehovoriť, Victoria jej strčila do ruky fľašu. Sue sa znova napila.

„Výborne,“ prehodila Victoria. „Isabelle, vezmi tieto perá a pripni jej ich do vlasov. Napokon som sa rozhodla, že si ich nedám. Dnes mi postačí iba náznak.“ Victoria zdvihla bradu a pohodila hlavou, aby predviedla perá vo vlasoch.

„Ale... nemusíš...“ Suine slová prerušila spŕška príkazov, aby sa ešte napila.

„Victoria, máš so sebou ten rúž, čo si si minulý týždeň kúpila v meste?“ spýtala sa Isabelle, keď zastrčila perá do Suinho účesu.

„Rúž? Božemôj, to nie!“ Sue sa zvrtila na odchod, no Isabelle ju potiahla späť.

„Musíš si trochu pramáľovať líca, Sue. A nezaškodilo by ani trochu rúžu na pery.“

„Nechcem vyzeráť ako pobeľhica, Isabelle.“

„Budeš očarujúca a pôvabná. Iba mlč a napi sa.“

„Škoda, že nemáme nejaké stužky. Tieto šaty si žiadajú zo pár stužiek. Tu, a možno aj tu.“ Isabelle jej zriasila látku do záhybov a odhalila tým trojuholníky tmavšej spodničky.

„Mám čiernu stužku.“

Keď sa na Sue vrhli tri páry rúk a začali ju parádiť, takmer

stratila rovnováhu. Zakaždým, keď sa postážovala, povedali jej, aby sa napila, čo pravdepodobne prispelo k tomu, že sa cítila trochu mimo.

Pri pohľade na Victoriu a Isabelle sa nevedela zdržať smiechu. Sú dvojčatá. Dvojčatá sa jej zdali zábavné, no nevedela prečo. Potom jej Evangeline dala niečo na pery a kázala jej, aby ich zovrela. Prečo ich má také stuhnuté? Stuhnuté – aké smiešne slovo. Stuhnuté pery a stuhnuté dvojčatá, zachichotala sa v duchu. Po chvíli Isabelle o krok ustúpila.

„Sue, myslím, že si pripravená.“

„Takmer sa bojím pozrieť.“ Predrala sa pomedzi dievčatá k zrkadlu v kúte komnaty. Chvíľu skúmala svoj obraz, no osobu v zrkadle nespoznávala. Ešte nikdy nevyzerala tak škandálózne ako teraz. Ani neverila, že je to možné. Dokonca aj jej nevýrazné svetlohnedé vlasy sa v blikajúcom svetle sviečok zlato ligotali. Dotkla sa perí a prekvapilo ju, ako dramaticky kontrastuje červená farba s jej bledou pokožkou.

Jednoduché ružové šaty jej zdobili čierne stužky, na pleciach zviazané do ležérnych mašličiek. Široká čierna stuha jej ako šerpa lemovala zvýšený pás, čo len priťahovalo pozornosť k nehanebne odhalenému dekoltu.

„Vôbec nevyzerám ako Sue. Veru nie, dámy.“ S úsmevom sa obrátila. „Dnes večer som Suzanna!“

„Suzanna?“ Evangeline nadvihla obočie.

Sue kľzala k dverám, čierne stužky na šatách okolo nej povievali ako dymové obláčky. „Áno, Suzanna je nespútaná a neodolateľná. Očarí všetkých pánov, ktorí na nej spočinú pohľadom.“

Isabelle sa zachichotala. „Takže Suzanna je tvoje zlé dvojča.“

„Prečo sa vždy hovorí *zlé* dvojča?“ zavrčala Victoria. „To spojenie neznášam. Ja nie som zlá, Isabelle. Som iba zábavnejšia ako ty.“

Evangeline sa usmiala na Sue a skočila im do reči. „Mož-

no je načas, aby sme zišli dolu a predviedli náš veľkolepý výstup.“

Možno tá dnešná noc nebude napokon až taká katastrofálna, uvažovala. Z dialky zaznievala hudba, tá melódia akoby ju hladkala. Sue ako vo sne kráčala po chodbe, žilami jej prúdil rytmus hudby. Spôsobilo to šampanské alebo omamný pocit, že naozaj vyzerá nádherne? Netúžila po odpovedi. Vedela len, že dnešná noc bude výnimočná.

Dnes večer sa môže stať čokoľvek.

Dnes večer...

„Dnes v noci nám patrí svet! Prineste šampanské na strieborných podnosoch! Prineste krásnych džentlmenov – aj tých na strieborných podnosoch!“ Zachichotala sa, nevšímajúc si trkotanie svojich príbuzných. Nič nemohlo narušiť ten čarovný pocit, keď sa blížili ku schodisku.

Torrent Hall bolo veľkolepé sídlo postavené na úbočí. Kopec sa zvažoval k jazierkam, na ktoré bol výhľad z terasy a južného trávnik. Sídlo už niekoľko generácií patrilo tej istej rodine. V priebehu rokov prešlo mnohými úpravami a premietli sa v ňom rozmanité štýly. Výsledkom bola nesúrodá stavba s kľukatými chodbami a početnými schodiskami spájajúcimi množstvo izieb, ktoré tvorili domov.

Vošli cez sklené dvere na terase pri horných záhradách, ktoré susedili s novým sídlom Suiných sesterníc. Plesová sála sa nachádzala v zadnej časti domu o jedno podlažie nižšie, čo bolo dosť netradičné – rovnako ako obyvatelia sídla, ak sa dalo veriť klebetám. Sue poznala z videnia dve najstaršie dievčatá. Vyzerali normálne, no o ich rodine sa vždy klebetilo.

Evangeline si prihladila sukne a vrhla pohľad na sesternicu vedľa seba. „Isabelle, potiahni si šaty trocha nižšie a tvoj výstrih zaručene upúta všetky pánske pohľady.“

„A čo môj výstrih?“ Victoria sa zahľadela do hlbokého, čipkou lemovaného dekoltu na svojej róbe.

„Victoria, ak si potiahneš šaty ešte nižšie, budeš ho mať pri kolenách.“

„Evangeline, neukazujem nič také, čo by sa na maškarnom plese nemalo ukazovať. Nepresviedčaj ma, že som vyzývavá! Mimochodom, ty toho ukazuješ viac ako my všetky dokopy.“

Sue sa obrátila a premerala si príbuzné, ktoré zastali na chodbe. „Dámy, ak túžite ukazovať pleť, Suzanna vám predvedie, ako sa to robí.“ Zvrtla sa, počastovala ich cez plece zmyselným úsmevom a vykročila k tmavému schodisku vedúcemu do plesovej sály na prvom poschodí.

Chytila sa zábradlia, nadvihla si sukne a vykopla špičkou topánky, čím odhalila nohu v pančuche až po stehno. O krok zostúpila, zatriasla poprsím a druhou nohou vykopla dopredu. Vykasala si šaty, zakrútila sa a pobozkala vzduch pred sestrou. Vychutnávala si smiech okolo seba, ako aj účinky šampanského a vybehla o pár schodov vyššie.

„Vykopni ešte raz!“ zvyškla Isabelle s chichotom.

„Áno! Do toho!“ povzbudzovala ju Evangeline a utierala si slzy od smiechu, aby jej nezamočili masku.

Sue sa usmiala, vybehla na odpočívadlo, kde schody zahýbali doľava, a zvrtla sa čelom k dievčatám. Držala sa zábradlia za chrbtom a kĺzala po ňom rukami. Vyklenula chrbát a vrhla cez plece zvodný pohľad do tmy. Dievčatá sa rozosmiali a Victoria zvolala: „Suzanna, ty pobeihlica!“

Sue si znova nadvihla šaty a stúpila na schod, ako keď človek skúša chladnú vodu v rybníku. Potom si prešla nohou po druhej nohe a pri každom kroku vykopla. Vždy po niekoľkých schodoch zastala a na pobavenie dievčat zatriasla poprsím. Keď zišla na úpätie schodov, ešte sa všetky smiali. Nehanebne si nadvihla sukne a vykopla tak vysoko, ako vedela, aby tento tanec ukončila čo najoriginálnejšie.

Špičkou črievičky však stúpila na čosi tvrdé, čo ju zastavilo, a vzápätí spadla na schod za chrbtom, až zadunelo.

Vyvalila pod maskou oči a na úpäť schodiska zbadala kohosi oblečeného v čiernom. Jeho zlatoplavé vlasy boli jediným zábleskom svetla v temnote. Hlavu mal odvrátenú, takže mu nevidela do tváre. Koho to zranila? Videl ju takto poskakovať? Vôbec tu nemala byť! Bože, čo to urobila?

2

„Zlomili ste mi nos!“ zvolal hlbokým hlasom pritlmeným rukou.

„Och... ja... božemôj.“ Pokúšala sa vziať rozum do hrsti, no srdce jej bilo opreteký. „Keby ste sa neskrývali v prítmí a nesledovali, ako tancujem, nič by sa nebolo stalo, vy zvrhlík!“

„Takže je to moja vina?“ zavrčal. Vytiahol vreckovku a priložil si ju na tvár.

Keď zvýšil hlas, jej príbuzné na čele s Evangelinou sa pretisli popri nej a utekali pred hroziacim nebezpečenstvom. Ju tam nechali, aby zastavila... krv? Krváca? To sa nemalo stať! Keď Isabelline šaty zmizli v chodbe vedúcej do plesovej sály, Sue klesla na drevený schod za chrptom. Keby si tú úporne žela, mohla by sa prepadnúť cez tú drevenú podlahu a ocitnúť sa v bahne pod domom – sama? Zavrela oči, no keď ich otvorila, stále sedela tam, kde predtým – na schodoch – a vedľa nej muž so zakrvaveným nosom. Vzdychla.

Musí sa mu ospravedlniť. Prvý raz v živote hľadala slová. Nikdy predtým s tým nemala problém. Zhovorčivosť patrila k jej lepším vlastnostiam, hoci jej mama by povedala presný opak. Otvorila ústa a napokon zajachtala: „Neviedla som, že mám publikum. Iba som...“ Mávla rukou ku schodom za chrptom. „A vtom ste sa vynorili z tmy.“

Hlavu mal zaklonenú, pokúšal sa zastaviť krvácanie. „Šiel som do svojej komnaty v dome svojej rodiny. Ale čo tu robíte vy?“

Stuhla. Vlámala som sa do vášho domu – to bolo prvé, čo jej zišlo na um, no to asi nemôže povedať. Spomienka na škandálny príchod jej však dodala odvahy. Napokon, ak zvládla vlámanie do domu a vyvádzanie svojich príbuzných, určite zvládne aj tohto muža. „Ja som... schádzala po schodoch, ako ste si iste všimli.“

„Videl som veľa zostupov po mnohých schodiskách, no takéto niečo som v živote nevidel.“ Kývol hlavou ku schodom za ňou, plavé vlasy mu v prítmí tlmene zažiarili.

„Beriem to ako poklonu.“ Postrehla, ako mu zaiskrili tmavozelené oči. Zvyšok tváre mu zakrývala vreckovka, no tie oči tú stratu vynahradili. Planuli nevýslovnou vnútornou žiarou a zvedavo si ju premeriávali. Plytko sa nadýchla a zdvihla bradu.

Zvraštil obočie, vrhol na ňu uprený pohľad. „Kto ste?“

Pri jeho skúmavom pohľade sa mykla – čas akoby sa zastavil. Potom zažmurkal. Dlhé mihalnice na okamih zakryli prenikavú zeleň, akoby pozeral cez vysokú trávnu na kraji čarovného lesa. Bože, aký je krásny!

V tej temnej chodbe mohla stretnúť a zraníť kohokoľvek. Prečo to muselo byť práve toto úchvatné stvorenie s nádhernými svetlými vlasmi a podmanivými očami? Ale nie, kdeže! Ona nemá také šťastie. Keby to bol nejaký priemerne vyzerajúci muž, mala by aspoň príležitosť využiť situáciu vo svoj prospech a pokročiť vo vyhliadkach na manželstvo. No tento muž o chvíľu nepochybne prestane krváčať a odíde. Nechá ju sedieť na schodoch a pobeží požiadať o tanec niekoho ako Evangeline.

Niekoťo ako on nepozrie druhý raz na takú ženu ako ona.

Sklopila oči na sukňu nariasenú okolo nôh. Práve sa rozhodla, že si ju zdvihne a odíde, keď rukou šuchla o stužku. „Som Suzanna,“ zašepkala do nehybného vzduchu schodiska. Išlo skôr o narážku na jej oblečenie a konanie než o oznámenie totožnosti, no on to nevedel.